

ce împrejurare, într-o fântână devine cu încetul o chestiune de viață și de moarte, dar și pre-textul unei priviri întoarse discret spre lăuntruul ființei noastre, acolo unde putem descoperi o învălmășeală de (pseudo) adevăruri nespuse sau un gol imens pe care dorim inutil să-l umplem cu vorbe. Spectacolul

a încercat – deseori a reușit – să redea acest univers ambiguu al sufletelor noastre; e drept că “suferă” de unele lungimi (ce pot fi remediate), de ezități în linia interpretării – uneori parodierea cunoscutelor personaje care ne-au încântat copilăria, Stan și Bran, ia locul jocului grav, veridic, rupând unitatea

stilistică a întregului și purtând “eroii” spre o zonă nu neapărat necesară. În rest, fără a recomanda actorului Vasile Toma să renunțe la o profesie pentru care a dovedit deja că are calitate, mărturisim că această încercare de a îmbina actoria cu regia se înscrie pe o linie cu totul onorabilă.

Marinela Tepeș

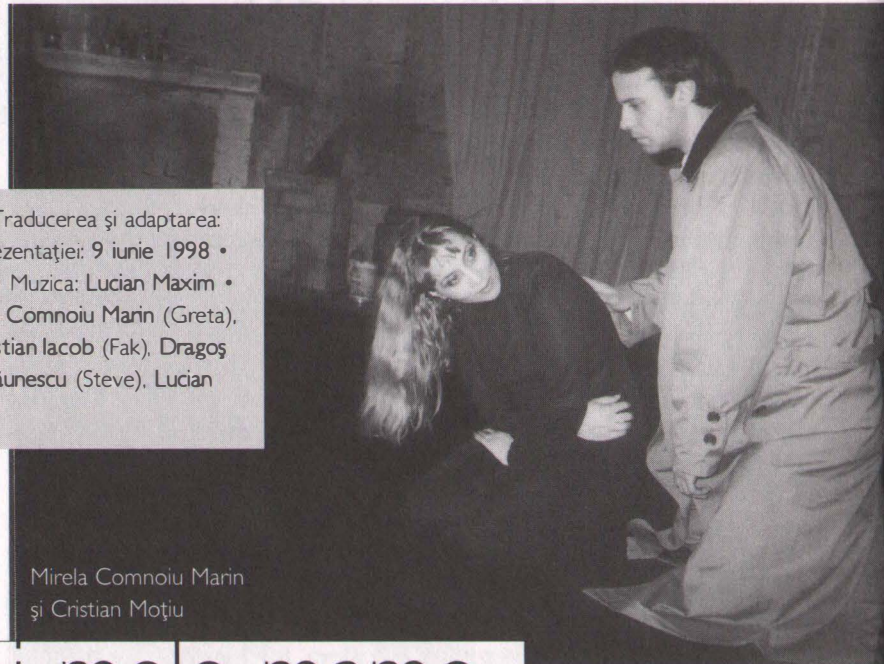
SC — cronica —

Curat furioși

JOCUL NEBUNEI MELE MAME de Ann Jellicoe. Traducerea și adaptarea: Mircea Marin • THEATRUM MUNDI • Data reprezentației: 9 iunie 1998 • Regia: Mircea Marin • Scenografia: Nina Brumușilă • Muzica: Lucian Maxim • Mișcarea scenică: Mălina Andrei • Distribuția: Mirela Comnoiu Marin (Greta), Mihaela Sîrbu (Patty), Silvia Codreanu (Dodo), Cristian Iacob (Fak), Dragoș Stemate (Cone), Cristian Moțiu (Dean), Viorel Păunescu (Steve), Lucian Maxim (Steve I).

O piesă englezească din 1958 (sau cam așa ceva) despre violență și neadaptare în lumea tinerilor

Mirela Comnoiu Marin
și Cristian Moțiu

Jocul nebunei mele mame

– furioși, cum altfel?, dat fiind momentul. O piesă stranie și poetică, în ciuda traducerei (și adaptării) lui Mircea Marin – greoaie, cu calcuri lingvistice fioroase și făcând ca textul să sune doar straniu, nu și poetic. În condițiile acestea, te întrebi

dacă regizorul a înțeles cu adevărat ce vrea piesa; din spectacol, nu s-ar spune: o oră și patruzeci de minute (durata subiectivă e mult mai lungă...) de acțiuni fără sens, de strigăte și exclamații, de zgomote și agitații. Actorii se “dăruiesc” cu

o abnegație care le face cinste (dar care nu-i face, totuși, să rostească inteligibil), așa cum nu se întâmplă întotdeauna atunci când chiar ar avea de ce. La sfârșit pleci cu gândul la titlul întregii întâmplări și, aproape automat, exclami: “Rezon!”.

Alice Georgescu

SC — cronica —

Reporteții clipei de

azi

Turnătorul și actrița

TURNĂTORUL ȘI ACTRIȚA de Mircea M. Ionescu • TEATRUL VALAH din GIURGIU • Data reprezentației: 28 aprilie 1998 • Regia și scenografia: Mircea Crețu • Ilustrația muzicală: Cosmin Crețu și Gelu Anghel • Distribuția: Cosmin Crețu (El), Violeta Crețu (Ea), George Păunescu (Profesorul), Anca Alexandra (Asistentă), Mircea Crețu (Asistentul).

Mircea M. Ionescu face parte dintre drama-turcii care simt nevoia să exprime în scris întâmplări nu întotdeauna extraordinare dar care, trecute prin filtrul propriei personalități, pot căpăta conotații nebănuite. Autorul surprinde clipa cu știința reporterului de a da valoare amă-

lul realizat de Mircea Crețu sub forma unui talk-show constituie, în fapt, pretextul pentru o atență radiografiere a tinerei generații postdecembriste, cu aspirațiile sale frânte, cu nevoia de libertate, care pe mulți îi face să ia calea exilului. Meritul montării este tenacitatea și dezinvoltura cu care actorii au reu-

nuntului semnificativ. Spectacolu-

șit să ne atragă în convenția scenică, “obligându-ne” să răspundem la întrebări incomode. Inconvenientul unei astfel de producții constă mai ales în ușurința cu care ea poate glisa spre didacticism. Suprimarea unor scene de improvizație, sau măcar scurtarea lor – acțiunea se petrece în timpul unui examen de admitere la Facultatea de Teatru –, ar fi reușit să ne amuze mai mult și să ne plictisească mai puțin.

M. T.